

KORT NIEUWS

■ **Atradius** heeft zich als 40ste grote onderneming aangesloten bij het Grote Bedrijven Netwerk (GBN) van MVO Nederland.

■ De AFM heeft **Rabobank Nederland** twee boetes opgelegd van in totaal 10.000 euro voor overkreditering. De maatregelen worden opgelegd naar aanleiding van hetzelfde onderzoek waarbij de Rabobank in oktober 2010 twee boetes kreeg opgelegd.

■ De **AFM** heeft pensioenuitvoerders en dan met name de pensioenverzekeraars opgeroepen per upo-model alle betreffende aanspraken samen te voegen. “Verstrekken van meerdere upo’s aan één deelnemer doet afbreuk doet aan de duidelijkheid en begrijpelijkheid.”

■ Aegon besteedt het arbeidsdeskundig advies uit aan **CED**. De verzekeraar en de business unit CED Mens zijn hiervoor een meerjarige samenwerking aangegaan. CED Mens is marktleider in Nederland wat betreft letselschade-expertise.

■ Dick Kors (53) is per 1 maart benoemd tot manager Externe Communicatie bij **Achmea**. Hij was eerder werkzaam bij Siemens, Stork en Nuon.

■ Met terugwerkende kracht houdt de **AFM** vanaf 1 januari 2011 toezicht op de ‘goede werking’ van het Pensioenregister en op de aansluiting van pensioenuitvoerders daarop.

René Graafsma: “Kieper Wabeke-norm overboord”

René Graafsma houdt er serieus rekening mee dat hij vandaag of morgen uit zijn huis moet. Het is de ultieme consequentie van opkomen voor de houders van beleggingsverzekeringen.

Graafsma, oud-intermediar (Respect Pensioenadvies), verzet zich met de Stichting Foppolis al langer tegen te dure beleggingsverzekeringen. Hij heeft ze zelf ook geadviseerd. Maar toen hij eenmaal lucht kreeg van de hoge kosten, raadde hij zijn klanten aan hun ‘woekerpolis’ op te geven. Voor Graafsma was dat financieel nadelig, want hij moest provisie terugbetalen aan de verzekeraar. In combinatie met zijn kantoorlasten en personeelskosten staat hij inmiddels voor vijf ton in het krijt en Graafsma zegt elk moment de bons van de deurwaarder te verwachten. De Stichting Foppolis richtte Graafsma op om de Wabeke-norm aan te vechten, het kostenmaximum dat de toenmalige Ombudsman Financiële Dienstverlening bedacht voor beleggingsverzekeringen gesloten voor 1 januari 2008 en door sommige verzekeraars uit eigen beweging ook uitgelegd als toekomstig verantwoord maximum. Graafsma zag meteen dat de Wabeke-norm de verzekeraars nog steeds toelaat hoge kosten in rekening te brengen. Dit doordat zij geldt per jaar en niet over de gehele polislooptijd, iets wat niet iedereen direct leek te beseffen.

René Graafsma.

De voorbije weken was Graafsma vooral in het nieuws als co-auteur van het boek ‘Woekerpolis. Hoe kom ik er vanaf?’ (geschreven met financieel-economisch journalist Eric Smit). Hij was door de Vaste Tweede-Kamercommissie voor Financiën ook uitgenodigd voor haar hoorzitting beleggingsverzekeringen. Om de aandacht op het boek en de door hem voorgestelde oplossing van het ‘woekerpolisdossier’ te vestigen, knoopte Graafsma zich bij het Binnenhof een dag eerder symbolisch op om vervolgens de strop (lees: ‘woekerpolis’) om zijn nek te verwijderen. De publiciteit had resultaat, want het ministerie van Financiën nodigde Graafsma uit om zijn oplossing toe te lichten. Graafsma: “Mijn voorstel is dat de nieuwe Ombudsman Financiële Dienstverlening (Nol Monster, red.) over drie maanden met een nieuwe aanbeveling komt. De mentaliteit van de

nieuwe oplossing moet een generieke werkwijze zijn in plaats van een generieke maatstaf.” De nieuwe werkwijze is dat verzekeraars streven naar maximale kostenefficiëntie. “Maatschappijen hebben het recht om winst te maken maar dat moet dan wel door de meest efficiënte bedrijfsvoering. Maak je kosten vooral ook inzichtelijk.”

De Wabeke-norm waarop de huidige compensatieakkoorden zijn gebaseerd, moet van Graafsma overboord.

LASTIGE MATERIE

In hun boek geven Graafsma en Smit de lezer een aantal handvatten om uit te maken of hij een ‘woekerpolis’ heeft en zo ja, hoe hij hier van af kan komen. Dan blijkt al snel hoe lastig de materie is, zeker voor de leek. Hij moet flink worden bijgepraat over hoe verzekeringen überhaupt in elkaar zitten. Dan moet hij uiteindelijk afwegen of hij zijn ‘woekerpolis’ laat voortbestaan of dat een andere oplossing gunstiger is. Of veel consumenten die beslissing zelf zullen durven te nemen en alleen op basis van een boek? En dan moeten ze nog de confrontatie met de verzekeraar aangaan. Uiteindelijk zullen veel klanten toch gewoon blijven zitten of uitwijken naar het intermediair. Het boek geeft wat dit laatste betreft

goede tips, zoals de vraag of de adviseur eventueel provisie nog niet heeft verdiend. Het kan immers zijn oordeel kleuren als hij veel provisie moet terugbetalen aan de verzekeraar. Duidelijk zijn Graafsma en Smit over het extra betalen voor de tussenpersoon, terwijl deze de klant acteraf gezien een wanproduct heeft verkocht. “Dat klinkt zot en dat is het ook. Wijs hem op zijn adviesaansprakelijkheid. Als de tussenpersoon over enig verantwoordelijkheidsgevoel beschikt, zal hij je gratis adviseren. Zo niet: dan weet je hoe de vlag er op dat punt bij hangt.” Het boek legt de verantwoordelijkheid voor de affaire overigens niet speciaal bij het intermediair. Al wordt adviseurs wel verweten dat ze niet aan de bel hebben getrokken. “Hoewel de steeds hogere verdiensten ongetwijfeld een belle-tje in het achterhoofd deden rinkelen, werd er niet kritisch naar geïnformeerd. Ruim een halve eeuw geleden bracht de Amerikaanse romanschrijver Upton Sinclair de essentie van de belangentegenstelling mooi onder woorden: *‘It’s difficult to get a man to understand something when his salary depends on not understanding it.’*” Wat het boek vooral laat zien, is dat er over de ‘woekerpolisaffaire’ nog steeds genoeg te schrijven valt. En dat is eigenlijk een slechte zaak; voor iedereen was het beter geweest als het dossier inmiddels was opgelost en afgelegd. ■